

Elena a Europa (1)

Un relat de: [Biel Martí](#)

Degut a que feia més de tres anys que no el veia, de primeres no va reconèixer la persona amb qui havia quedat. Escorcollant amb la vista el local on s'havia concertat la cita, hi va trobar un grup d'avis jugant partides de cartes -just davant un televisor de pantalla gegant que mostrava la migració de les tortugues pel Pacífic-, una parella que conversava en un racó, un home amb llargues grenyes menjant sol rere la mampara que dividia en dos l'enorme saló i més enllà un grup acabat de sortir de l'oficina, amb corbata i americana. Al bar no hi deixaven fumar. Va sortir al carrer i s'encengué una cigarreta mentre inspeccionava els cotxes aparcats. Passaven deu minuts de les quatre de la tarda. El Larouge sempre era puntual, allò l'inquietava. Degut al vent fred de gener, la cigarreta es va consumir ràpidament. Per la finestra va ullar de nou l'interior del local, l'home sol seguia devorant un entrepà. Sota les grenyes portava unes ulleres de pasta i sota aquestes un nas gros, uns llavis prims... Només havia vist el Larouge en dues ocasions, i en una d'elles es trobava febrós i amb la vista enterbolida, de manera que ben bé podia ser... Va entrar de nou i amb timidesa es va acostar al solitari de darrere la mampara, aquest va alçar la vista i després de dubtar, va dir:

-Només ens hem vist un cop, i fa molt de temps.
-Dos -rectificà l'Elena allargant-li la mà i asseient-se davant d'ell.

Es va produir un silenci breu. L'entrepà de truita, pràcticament consumit, restava sobre un plat de postres blanc, al costat d'un refresc de cola i un paquet de tabac. La imatge del Larouge, comparada amb el que recordava, havia empitjorat considerablement: estava molt més prim i anava més deixat, amb aquell cabell greixós que queia per damunt les espatlles. Les ulleres de pasta grogues, baixes i allargades, més que ocultar el nas desproporcionat el realçaven. Si no fos pel que sabia d'ell, mai hauria cregut que arribaria a ser el seu nou superior directe. L'Elena va demanar un cafè sol i va esperar. Després de mastegar, el Larouge va fer un llarg glop de cola.

- Ja sé que els rumors no t'han ajudat gaire -va dir el grenyut-. I per això sóc aquí. S'han d'aclarir algunes coses.

L'Elena restà en silenci mentre el cambrer deixava el cafè davant seu. El local s'anava buidant i a l'ala on es trobaven ells dos ja no hi quedava ningú. Observant els trets físics de l'home amb qui parlava, va recordar un dels missatges més repetits durant l'estada a l'orfenat on va créixer: ningú és el que sembla. Frase tòpica com poques, va esdevenir gairebé un tòtem de la seva educació.

- El cert és que estic força intranquil·la -respongué l'Elena-. Perilla la meva situació?
- No sé què t'han dit. No sé amb qui has parlat. Has d'entendre, però, que el nostre esglaó és el que val dins aquesta immensa escala que és la nostra feina. Si qui t'ha dit res no és com tu o com jo, esborra-ho de la teva memòria i oblida-te'n. A més, tu ets diferent. No ets ben bé a dintre, ets com un element extern.

L'Elena va prendre un petit glop del cafè. Feia just una setmana, en una conversa airada amb el qui fins ara era el seu intermediari, el Costa, aquest li havia dit que hi hauria canvis a l'estructura. Sabent que ella havia portat força problemes últimament, va preguntar si la seva posició perillava, si calia que comencés a plantejar-se un canvi de vida. El seu superior va respondre que sí.

- I el que digui el Costa, no compta? - va preguntar al Larouge, que esgotava l'entrepà.
- No sé què et va dir, però és un incompetent i ho saps. El seu paper és merament polític, Elena. Només sap donar la cara davant els membres del govern que l'increpen per allò que passa. Què et va dir, exactament?
- Que em comencés a buscar la vida.

Es va produir un silenci. El rostre del Larouge havia canviat, ja no feia cara d'adult que està tardant en créixer, sinó que ara imposava. Malgrat les grenyes que semblaven relliscar-li pel coll i les ulleres passades de moda, l'Elena va poder veure en el seu interlocutor un deix de la fama que el precedia.

- Aquest tio és imbècil. No, la teva posició no perilla. Ni jo ni ningú ha vingut per desfer-se de tu. Això sí, seré tant clar amb tu com ho seré amb ell quan me'l trobi: ni la teva posició ni la meva, ni la de ningú aquí, està assegurada de per vida. No som funcionaris. Si la cagues, si fiques la gamba, jo mateix et buscaré substitut. Que jo sàpiga, a part de tocar els collons en alguns temes polítics, has fet bé la teva feina i no has rebut queixes. Cada cop que t'hem necessitat, o que la Corporació t'ha necessitat, has complert, de forma eficaç.

L'Elena no sabia si sentir-se alleujada. Si es posava a pensar en fred, allò només eren paraules. Sabia que els

peixos més grossos de la Corporació tenien especial predilecció per l'home que seia davant seu. La Corporació, nom amb que es coneixia una agència que treballava per diferents governs fent-los la feina bruta i netejant la porqueria, estava formada per unes tres-centes persones. Dalt de tot, el Gras, com li deien, ja vell i amb símptomes de repapiejar. Per sota d'ell hi havia els tres Tinents. En un esglaó inferior els 6 Consellers, cadascun amb uns quants Tècnics. A part, equiparables als tècnics, hi havia els correus. Entre ells, l'Elena. I ficat entre tècnics i consellers, per fer de mitjancer després d'unes quantes operacions fallides, ara hi havia el Larouge, amb el càrrec de Coordinador d'unitats, o "nexe", com també l'anomenaven. L'Elena era correu des de feia ja quatre anys. Havia estat contractada per la Corporació, per primer cop sense tenir referències i no havia deixat mai de passar desapercibuda, fent la seva feina amb discreció i eficàcia. Quatre o cinc encàrrecs a l'any com a molt. Els problemes interns de la maquinària d'una agència com aquella, malgrat que havia intentat restar-ne sempre al marge, la van començar a esquitjar ara feia vuit mesos i des d'aleshores que temia per si hi duraria gaire. De fet, uns segons abans de sentir parlar l'home a qui a partir d'ara hauria de donar explicacions, en aquell bar de poble, estava convençuda que l'havien descobert. Sempre havia mantingut una feina paral·lela als encàrrecs de la Corporació, malgrat que n'hauria tingut prou per viure bé. Però ara, després de tant de temps, amb una qüestió personal que no havia quedat resolta encara, sortir de la Corporació hauria estat un cop molt dur. Per alguns moments, havia desitjat que la Corporació no la tornés a contractar mai, però fins que no hagués acabat el que li mancava per fer, els necessitava. I a mesura que arribava el moment, la por a que algú sabés què volia havia començat a envair-la.

- D'acord -digué amb un somriure nerviós-. Donaré per entès que continuo al vaixell.
- Jo no he vingut a acomiadar-te, saps? He vingut a coordinar, a fer de nexe entre els de dalt, els tècnics i vosaltres. I per començar tinc un nou encàrrec per a tu.

De dins la seva americana gastada, el Larouge va treure un seguit de folis rebregats. En el primer hi havia la fotografia d'un home que deuria rondar la cinquantena, amb barba i ulleres de metall, tirant a obès, amb un ull mirant a un costat i l'altre en direcció oposada.

- El coneixies?
- No.
- El seu nom és Millard. Anglès. Tècnic de la Corporació a Londres de fa tres anys i mig.

L'Elena va observar la fotografia en blanc i negre, en va llegir les dades principals: 1,73 cm, 98 quilos, pell blanca, ulls castanys...

- Què se li ha de portar?

El Larouge va regirar les seves butxaques.

- Anem a fer una cigarreta. Et convido al cafè.

Semblava que, en els minuts que portaven dins el bar, l'aire gèlid de l'exterior hagués decidit esdevenir encara més gèlid. Núvols prims tapaven el cel, la carretera que creuava el petit municipi era pràcticament deserta. El Larouge va treure el seu paquet de tabac i n'oferí a l'Elena.

- Havia deixat de fumar quan vaig marxar de la Corporació, saps? Però al decidir tornar, he caigut de nou al vici -va dir ell.

El fum de la cigarreta marxava en línia horitzontal cap a l'oest, portat pel vent de gener. L'Elena pensava que, si en Larouge havia decidit reincorporar-se, era degut a rebre una oferta molt bona. Ningú torna a la Corporació després d'haver-ne marxat.

- No t'enganyaré, Elena. Estava de puta mare a la feina que tenia ara. En aquestes illes s'hi viu molt bé sense l'ombra de la Corporació, saps? M'he fet fer una casa a les afores de *Períscia*, un poblet proper a *Eslavia*, no sé si el coneixes, i no tenia res de què queixar-me. La qüestió és que ells m'han vingut a buscar amb una oferta sobre la taula. He pogut negociar i tot i m'han dit que sí a gairebé cada cosa que jo modificava. He tornat per què les condicions són collonudes. Ja sé que no ets ximple, saps? Com molts altres deus sospitar que la meua recontractació té alguna cosa de fosca. Jo també ho penso, però de moment... -va fer un gest per indicar que s'embutxacava molts diners-. No sé perquè t'ho explico, tu ni tant sols ets dins.

L'aire de prepotència que l'Elena ja li coneixia començava a aflorar com una serp fins ara amagada rere els matolls de l'honestedat. La Corporació, el Gras concretament, deuria pensar que tot anava molt malament si tornaven a contractar el Larouge oferint-li una pasta considerable i, a més, amb condicions immillorables.

Vacances més llargues? Un càrrec polític en el futur? Els ulls de la noia miraven ara, vidriosos pel fred, la vella fàbrica de cautxú abandonada. El poble en sí semblava abandonat. A ella però, tot allò tant li feia o, millor dit, tant li faria si aconseguia acabar aquell encàrrec i el pla que feia gairebé cinc anys que preparava, que l'havia fet acceptar la primera feina a la Corporació, arribava a bon port.

- Volem que busquis el Millard. Que el trobis, que li donis el que trobaràs en un paquet del teu hotel, que agafis el que t'ha de donar ell i facis un altre viatge. Tens les instruccions als papers que t'he donat. Sis lliuraments i sis recollides, una feina més complexa de l'habitual. Tot petits objectes que, transportats per una dona com tu, passaran desapercebuts per les fronteres. Ja sé que no t'agradarà però, tindràs companyia. Un tècnic et rebrà quan arribis a Londres i et farà... d'escorta, per dir-ho d'alguna manera.

L'Elena no va poder evitar emetre un riure nasal. Però en mirar els ulls del "nexa" un bri de dubte mesclat li recorregué l'espinada. Només en ocasions molt puntuals es posava escorta a un correu. A ella encara no li havia tocat i se n'alegrava.

- És una broma?

- Ens coneixem poc, Elena. Has de saber que quan et parli de feina, quan et passi un encàrrec, no faré mai broma. Puc fotre conya sobre la teva pinta, sobre el meu cotxe, sobre sexe o sobre el que et doni la gana, però no sobre feina. I menys en un cas com aquest. Pren-t'ho com una prova de foc, com el que necessites per callar totes les veus que van contra teva. Si ho fas bé, ningú et tornarà a qüestionar. Si la cagues... És l'encàrrec més important que has fet mai, de prioritat 1. No pot fallar absolutament res. L'escorta procurarà per la teva seguretat i, en conseqüència, per la seguretat d'allò que portis tu al damunt. Evitarà sorpreses desagradables i, a més, donarà als Consellers una sensació major de garanties. Ja saps de què parlo.

La petulància del Larouge es mostrava en plena forma ara. Durant el temps que portava fent feines per a la Corporació, havia fantasiejat amb una tasca com aquella, però ara dubtava si, en el fons, desitjava que no arribés mai. La prioritat i l'escorta confirmaven el que havia pensat: seria la seva última feina per la Corporació, tota la part final, executiva, del seu pla s'iniciava a partir d'aquell moment. Havia de mantenir la calma, fer com sempre i semblar freda, imperturbable. Sabia que acceptar la feina i, sobretot, complir-la, significava donar un pas endavant que no tenia retrocés possible, penediment ni probabilitat de reparació. No li preocupava el Millard, ni el coneixia. Li preocupava l'escorta, la por a no poder estar sola, a no poder desenvolupar tot allò que tant de temps havia planejat i esperat.

- I si dic que no vull escorta?

- Tu mateixa -respongué el Larouge-. Al teu contracte diu que tens dret a refusar algunes condicions, però si falles per culpa de no tenir escorta, per un error teu, ja saps què passarà.

L'Elena va desplegar els folis rebregats que havia guardat a la mà mentre fumaven. Tenia dues opcions: plegar o tirar endavant. Dir que no volia la feina seria perdre totes les opcions, per sempre. Si refusava una prioritat 1, mai més li'n darien una altra i s'esvaïria tot. Dir que no volia l'escorta podria aixecar sospites, recels, podria provocar que possessin algú espiant-la sense ella saber-ho. L'escorta, almenys, el tindria controlat.

- D'acord -va assentir ella.

- En aquests papers ho tens tot. Tens temps per prendre-t'ho amb relativa calma. Si en algun moment dubtes o creus que no pots fer-ho, o veus que no avances, truca'm. He llegit els informes que parlen de tu, Elena, i no m'agradaria cercar-te substitut; ets discreta, ets eficaç. El tècnic que t'acompanyarà no sabrà res de la teva feina, només ha de venir amb tu i ell té unes instruccions concretes, també, que tu no has de saber. És un dels millors tècnics que tenim, però recorda-ho: sobre qualsevol cosa relacionada amb el que diuen aquests papers, parla primer amb mi. És un encàrrec directe.

El Larouge va entrar al seu cotxe, un familiar ample i confortable aparcad al costat de la porta del bar. Va esbossar un somriure abans d'arrencar i va desaparèixer per la carretera, allunyant-se del poble. L'Elena va restar una estona al mateix lloc. El mareig inicial continuava, però no creixia. Hauria de mirar-se bé l'expedient, rebregat i doblegat, de la tasca encomanada, i mentalitzar-se que es disposava a engegar el projecte pel qual havia acceptat treballar per la Corporació. El dia que temia i desitjava alhora havia arribat. Es va posar a caminar en direcció al pis que la Corporació li pagava. El pis era la seva base d'operacions a *Baulenas*, un petit poble proper a *San Tomás, Isla Grande*. Pel seu cap va passar la possibilitat que aquella missió fos una trampa, un intent dels Consellers amb qui s'havia barallat per demostrar que ella no era aigua clara. Ho sabien? Sabien que l'Elena havia entrat a la Corporació, cinc anys abans, per dur a terme un projecte personal? No ho creia, però les parets tenen orelles i les finestres, ulls.

Ara viatjaria a Europa, seguiria les instruccions al peu de la lletra, deixaria que l'escorta fes la seva feina i

lentament, aniria teixint la teranyina on havia de quedar atrapada la mosca. Si tot rutllava, en acabat, se la menjaria asseguda en una terrassa d'alguna casa a la costa de *Malva del Sur*.